

TORENS

HET BLAUWE HART

HANNELORE BEDERT

Lannoo

De auteur ontving voor dit boek een werkbeurs van Literatuur Vlaanderen.

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2026

Tekst: Hannelore Bedert (www.hannelorebedert.be)

Vormgeving omslag: Leentje van Wirdum

Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

ISBN 978 94 014 4598 6

D/2026/45/546

NUR 283, 284

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Er zijn mensen die geloven dat alles went.
Dat je alles
– als het maar lang genoeg blijft duren –
uiteindelijk aanvaardt.*

*Alles.
Ook honger.
Angst. Geweld.
Onderdrukking. Onmacht.
Het geluid van stervende mensen.*

Maar niets is minder waar.

*Als een mens voelt dat er nog hoop is, dan went niks.
Dan is er slechts één optie: vechten voor je vrijheid.*

1

‘Iedereen naar buiten! Weg! Weg!’

Zo hard als hij kan, en overduidelijk in paniek, rent Ove de Helletoren uit, met de anderen van de Hoofdploeg in zijn kielzog. Er is angst op hun gezichten te lezen, angst die meteen voelbaar is tot ver op de vlakte voor de Helletorens.

In een mum van tijd begint de daadkogel op mijn borst zo hevig te trillen, dat ik mijn hand eromheen moet klemmen om het kokertje niet van het touwtje om mijn hals te laten breken. Ook mijn adels zijn in paniek, dat kan niet anders.

‘Iedereen weg van de Helletoren! Nu!’

De boodschap wordt schreeuwend doorgegeven aan iedereen die zich in de buurt van de ingang bevindt, en hoewel ik er ver genoeg van verwijderd ben, komen de haartjes op mijn huid overeind te staan.

Wat is er in hemelsnaam aan de hand?

Het geschreeuw van de Hoofdploeg neemt in volume toe en de paniek die doorklinkt in hun stemmen gaat door merg en been. Ik kijk angstig om me heen, wil me ervan verzekeren dat de anderen er nog zijn. Dago, Cecil, ik zie niemand dicht in mijn buurt. Waar zijn ze? Waar waren ze mee bezig toen die eerste kreet klonk?

Mijn ademhaling zit hoog in mijn keel, en ik voel hoe de paniek zich in enkele seconden van mij meester maakt.

Vanuit onze Helletoren weerklinkt nu onheilspellend geraas, een aanzwellende kreun die luider en angstaanjagender klinkt dan alles wat ik de voorbije zilden al uit de toren heb horen komen.

Wat is daarbinnen gebeurd?

‘Bedek je oren! Bescherm de kinderen!’

Bedek je oren.

In een flits ben ik terug in de grote hal van Rang 0, bijna acht zilden geleden nu, waar ik voor de eerste keer zag waar mijn adels toe in staat waren, hoe ze boven mijn hoofd bleven hangen, hoe ze ons beschermden tegen...

Nee. Nee. Nee. We zijn bevrijd van de Helleherders, ze zijn weggestuurd, verbannen. Ik wil geen angst meer voelen.

Lex, bescherm je oren!

Op slag krimp ik ineen. Ik haat het als Mico mij zo noemt. Mijn naam is Lexa.

Ik sla mijn handen voor mijn oren, probeer diep in en uit te ademen.

Naast mij zie ik een vader zijn kind tegen de grond drukken, ik zie een moeder zich over haar zoontje heen werpen, als een levend schild, en waar ik ook kijk is angst af te lezen op gezichten.

Worden we aangevallen? Zijn de Helleherders terug? Hou op, Lexa. Stop met je hoofd zo hoorndol te maken. Vertrouw op de Zwervers, vertrouw op de adels, ze hebben de Helleherders op de Grijze Vlakte onder controle.

Maar wat is dit dan?

Wat als er opnieuw brand is uitgebroken? Mijn hart slaat een tel over als ik denk aan hoe het dode lichaam van David, vlak na de Bevrijding, naar buiten werd gedragen. Iva is nog steeds kapot van verdriet.

Niet nog meer doden. Alsjeblieft. Niet nog meer.

Ik verstijf als ik vanuit mijn ooghoek zie hoe ook Tal struikelend en in paniek onze Helletoren uit komt rennen.

Het daaropvolgende moment verandert het aanzwellende gekreun in hevig gebrul en ontploft er iets binnen in de toren, waarna een gigantische wolk stof en viezigheid naar buiten wordt gespuwd.

Daarna is er niets meer, er is alleen maar vuil en gruis.

Geschokt hap ik naar adem, maar ik sluit meteen mijn mond weer, kokhalzend van het plakkerige, dikke spul dat zich op mijn tong vastzet.

Terwijl ik mijn handen tegen mijn oren gedrukt hou en mijn hoofd tussen mijn schouders duw, vrees ik het ergste, al weet ik niet goed wat dat dan is. Wat is er gebeurd in de Helletoren? Was Tal de enige die nog binnen was? Of zijn er mensen van de Hoofdploeg achtergebleven?

Als ik weer opkijk, met een allesoverheersende ruis in mijn oren, lopen er nog steeds mensen heen en weer op de vlakte, in het wilde weg, in paniek, niet goed wetend welke richting uit, al probeert iedereen zich van onze Helletoren te verwijderen, waar onophoudelijk stof naar buiten wordt gepompt.

Alsof iets binnenin het vuil wegduwt, naar buiten veegt, aan ons afgeeft.

Maar hoewel de menigte om me heen beweegt, kan ik mezelf niet meer verroeren. Ik zie wel wat er gebeurt, maar krijg mijn spieren niet meer in beweging.

Ik voel me gedesoriënteerd en doof. Ik hoor niks. Geen stemmen, geen geschreeuw, alleen maar stilte, hoewel ik open-gesperde monden zie, en gezichten die verwrongen zijn van de schrik.

Op mijn borst begint de daadkogel opnieuw te trillen, en de gewaarwording trekt me terug in de werkelijkheid, zo hevig is het trillen nog nooit geweest. Alsof mijn adels me iets willen vertellen, alsof ze uit het kokertje willen.

Ik sper mijn ogen wijdopen. Moet ik de mensen om mij heen verwittigen? Komt er nóg iets aan?

Terwijl het geluid in mijn oren langzaam maar zeker terugkomt, kijk ik zenuwachtig om me heen naar het rondrennende volk, de huilende kinderen die, net als ik, allemaal bedekt zijn onder een dikke laag stof.

Moet ik hun vertellen dat mijn adels ongerust zijn? Zullen ze me geloven? Of zullen ze – net als vorige keer – gewoon lachen en meewarig het hoofd schudden?

Aan het einde van de eerste zilte na de Bevrijding had ik volgens vader, Margaret en Mico onnodige onrust veroorzaakt, toen ik aan de ontbijttafel overeind was gesprongen omdat mijn daadkogel zo aan het trillen sloeg tegen mijn borstkas.

In die eerste dagen had ik mijn onrust de kop proberen in te drukken, ik had Mico en vader beloofd dat ik geen paniek zou zaaien.

Maar daar aan het ontbijt schrok ik me te pletter, omdat de beweging van de daadkogel leek op het trillen van het kokertje toen de Helleleider de adel uitspuwde, toen de Helleherders door David verbannen werden naar de Grijze Vlake, en de Helleleider leek te willen laten zien dat hij niet bang was voor de adels.

Ik schrok zo erg dat ik de ontbijtkom met rode vruchten op tafel omstootte.

‘Mijn adels...’ had ik gestameld, terwijl ik onhandig probeerde

de vruchten terug in de kom te leggen. ‘Ze trillen alleen maar als er iets aan de hand is...’

Maar Mico had mij dwingend aangekeken.

Ga zitten, Lexa. We hadden afgesproken dat je geen onrust zou stoken.

Over tafel heen hadden we elkaar aangestaard.

Je overschat die beestjes.

Dat had hij gezegd. In mijn hoofd. Zodat niemand kon horen hoe streng hij mij toesprak. Zodat ik niet kon reageren.

Maar ik overschat mijn adels helemaal niet. Ik begrijp nog steeds niet waarom ze zo dicht bij me blijven, maar ze zijn er, dag in, dag uit, en ze zijn op die acht zilden sinds de Bevrijding een deel van mij geworden.

Elke avond laat ik ze eruit, vlak voor ik ga slapen. Dan maak ik het touwtje los, leg de daadkogel op tafel en schroef het dopje eraf, zodat ze er een voor een uit kunnen kruipen.

Zodra ze er allemaal uit zijn – het lijkt wel alsof ze op elkaar wachten – vliegen ze mijn unit uit. Soms sluiten ze zich aan bij de adels die overal in de toren rondvliegen, zij die net als vroeger adelsap produceren, het voedzame bruine vocht waar iedereen zich nog altijd gretig mee voedt. Maar meestal blijft mijn groep samen, in een zwerm, hangend in de grote hal, vlak bij de deur naar de gang waar mijn unit zich bevindt. Alsof ze zich niet te ver van mij willen verwijderen. Alsof ze mij ergens tegen willen beschermen.

Elke morgen wanneer de zon opkomt en ik mijn unit verlaat, hangen ze klaar in de gang, om met z’n allen terug de daadkogel in te kruipen.

Alle driehonderdveertig.

Niemand – ook ik niet – begrijpt hoe ze in het kokertje

passen, maar Mico en ik hebben ze geteld tijdens de eerste zilde. Driehonderdveertig, een absurd aantal.

Mico zegt dat ik niet kan weten of er nooit andere adels bij mijn groep komen, maar ik weet het wél. Ik voel het. Mijn adels zijn mijn adels.

Aanvankelijk keek iedereen nog vol verbazing naar de trektocht in en uit het kokertje. Er stonden mensen om mij heen die met open mond het schouwspel gadesloegen.

Maar zoals alles went ook iets wat niet gewoon is, en na geruime tijd keek niemand meer op van de zwerm, en stelde niemand zich nog vragen. Of wilde niemand zich er zorgen over maken.

We hadden genoeg aan ons hoofd.

Terwijl ik naar de chaos op het veld kijk, leg ik mijn hand om het kokertje en probeer diep in en uit te ademen, sluit mijn ogen en probeer tot rust te komen.

Het vasthouden van de daadkogel is de afgelopen zilden de enige manier geweest om mij tot rust te brengen wanneer ik 's nachts badend in het zweet wakker werd, na telkens weer diezelfde nachtmerrie, waarin ik opnieuw en opnieuw en opnieuw het moment herbeleef in de klauwen van de Helleherder die tijdens het gevecht in Rang 0 mijn keel dichtkneep, terwijl ik tegen de muur gekleefd hing, mijn voeten bungelend in de lucht.

Altijd opnieuw schiet ik overeind uit mijn slaap, happend naar adem, vlak voor ik in mijn droom sterf.

Vader heeft gezegd dat ik het wel overleef, dat de nachtmerries zullen afzwakken, dat er een moment zal komen waarop ik niet meer droom over dat moment. Maar ik geloof

hem niet. De nachtmerries zijn zo heftig dat ik niet kan geloven dat ze ooit zullen afzwakken.

's Nachts zitten mijn adels niet in het kokertje, terwijl ik slaap hangen ze in de grote hal of in de gang. Maar als ik die nachtmerrie krijg, wurmen ze zich onder de gesloten deur door, duwen zich via kieren en spleten naar binnen, en vliegen ze mijn unit in, alsof ze aanvoelen dat ik in paniek ben, dat ze me moeten kalmeren, waarna ze met de hele zwerm boven mijn bed blijven hangen, zacht zoemend, tot ik terug rustig ben.

Ik word áltijd rustig als ik ze zacht hoor zoemen, zacht voel trillen in de daadkogel.

Als ze daarentegen trillen zoals toen bij het ontbijt, dan moet er wel iets aan de hand zijn. Ik weet alleen niet wat, en het maakt me onrustig en bang.

Bovendien is dit trillen anders. Heviger. Intensier.

Er is iets helemaal fout.

De paniek op het veld voor de Helletorens is bijna tastbaar. Het is duidelijk dat niemand goed weet wat daarbinnen is gebeurd. De ontploffing was gepland, maar was het niet de bedoeling dat steen en puin binnenbleven? Beneden?

Ik bijt gespannen op mijn onderlip.

Deze morgen hebben de Hoofdploegers een enorme slinger aan stots gelegd, de kleine schijfjes die we tegen elkaar kunnen plaatsen en zo tot ontploffing kunnen laten komen. Ove vertelde me gisteren nog trots hoe hij iets ontworpen had met draadjes en een ingewikkeld mechanisme om ervoor te zorgen dat niemand daadwerkelijk de stots tegen elkaar zou moeten houden, dat ze de stots dus van een afstand konden laten afgaan.

Maar dat de stots dit soort hevigheid zouden veroorzaken? Dat had duidelijk niemand zien aankomen.

Terwijl ik nerveus om me heen kijk, trilt de daadkugel onophoudelijk tegen mijn borstkas. Ik trek het touwtje wat omhoog om het kokertje uit mijn kraag te vissen, om het alsmaar warmer wordende ding niet tegen mijn huid te laten branden.

Naast mij grijpt een klein meisje mijn hand vast. Haar gezichtje is bedekt met stof en vuil, en ze kijkt met grote, betraande ogen naar mij op. Ik herken het kind, richt mijn hoofd op en probeer mijn blik te focussen, probeer haar vader te vinden tussen de rondrennende mensen, tussen het neer-dwarrelende stof.

Hoestend begin ik me een weg te banen tussen de anderen op het veld, die net zo gedesoriënteerd lijken als ik.

Het meisje volgt me gedwee, zonder mijn hand los te laten.

Lex? Ben je oké?

Samen met Mico's stem in mijn hoofd keert ook het geluid in mijn oren volledig terug.

Nu pas zie ik Mico. Hij zit enkele meters verderop op de grond en kijkt me met een bezorgde blik aan, terwijl hij stof en vuil uit zijn haar en van zijn schouders schudt.

Ik geef geen antwoord op zijn vraag, knik hem alleen maar kort toe.

Tegelijkertijd wijst Mico naar een man wat verderop en voor ik het weet heeft het meisje mijn hand losgelaten en rent ze op haar vader af.

Vader.

Terwijl ik de man opgelucht zijn armen rond het meisje zie slaan, voel ik een steek van jaloezie in mijn buik.

Ik had gehoopt dat mijn band met vader ook zo intens zou aanvoelen, zoals het was in Rang 5, voor hij ziek werd, voor de hele strijd, voor de overwinning.

Maar nu, bijna acht zilden na de Bevrijding, lijkt het alsof vader alsmaar verder van mij wegdrijft, en ik krijg de afstand die er tussen ons is ontstaan maar niet overbrugd.

Verwoed schud ik mijn hoofd. Niet piekeren nu. Geen emoties toelaten. Nu moet ik nadenken en handelen.

Aan de chaos om mij heen te zien, de chaos die ik door het verdwijnende stof stilaan begin te ontwaren, is duidelijk dat mijn hulp nodig zal zijn.

Mijn hulp én die van Mico.

Her en der liggen mensen met verwrongen gezichten op de grond, over elkaar gestruikeld, elkaar vertrappelend in al hun paniek.

Ik draai me opnieuw naar Mico toe en sta op het punt hem te vragen of hij weet wat er is gebeurd, als er nogmaals een knal klinkt vanuit het diepste van de Helletoren, deze keer veel krachtiger dan eerst.

Met een schok draait iedereen zich naar de ingang toe, waar Tal zich nog maar net, geholpen door omstanders, hijgend en kreunend overeind heeft weten te hijsen, nadat hij tegen de grond is gesmakt bij het naar buiten rennen.

We hadden de eerste ontploffing al niet zo heftig verwacht, laat staan dat er een tweede zou volgen, en mensen staan nog te dicht bij de Helletoren, verweesd en geschrokken.

Voor wie te dicht in de buurt van de ingang staat, is er geen tijd om zich nog uit de voeten te maken.

De uitbarsting is veel krachtiger dan de eerste, en de mensen

die nog te dichtbij staan worden de lucht in gekatapulteerd, om enkele meters verder hard tegen de grond te smakken.

Het beeld van de vallende mensen, alsof een enorme hand ze daar neerwerpt, beneemt me de adem, het lijkt alsof ik de botten in hun lijf in het mijne voel breken.

Instinctief duik ik in elkaar, maar hoewel heviger is de knal ook korter dan de eerste, en ik kom vrij snel weer overeind.

Ik span mijn spieren, maak me klaar om naar de gewonden toe te rennen, maar voel een dwingende hand op mijn arm.

Hier blijven, Lex.

Mico is naast mij komen staan en knijpt met zijn hand zo hard in mijn arm dat het pijn doet.

Laat me los, Mico. Ze hebben hulp nodig.

Het kan gevaarlijk zijn. Wie weet wat er nog aan ontploffingen volgt. We wachten.

Zijn gebiedende toon maakt me pisnijdig. Ik weet maar al te goed dat hij gelijk heeft, dat we geen risico mogen nemen, dat deze tweede ontploffing niet per se de laatste is, maar ik gruwel van zijn bazige toontje, en ik duw gefrustreerd mijn tanden in mijn onderlip.

Terwijl wat verderop aarzelend wordt gebaard dat het stil blijft, binnen in de Helletoren, terwijl mensen haastig de gewonden wegtrekken van de ingang, duw ik Mico's hand van mijn arm af.

‘Ik ga helpen’, mompel ik.

Tot mijn verbazing zwijgt Mico, en ik mijd zijn blik.

Ik weet dat hij er niet tegen kan dat ik niet overleg, maar overleggen met Mico komt toch altijd op hetzelfde neer. Het is te vaak toch zijn keuze die de overhand krijgt, wat ik ook zeg. Hij is niet blij met de taak die we hebben gekregen, hij wil

meer verantwoordelijkheid. Maar hij moet ophouden zich te gedragen als een klein kind dat zijn zin niet krijgt.

Voorzichtig baan ik me een weg tussen de hoestende mensen die zich over kinderen en vrienden ontfermen.

Onderweg passeer ik Dago en Alvar, die bezig zijn ouderen te helpen.

‘Ben je oké?’ vraagt Dago met samengeknepen ogen, terwijl hij een man ondersteunt.

Ik knik haastig, blij dat ook hij ongedeerd is, maar er is geen tijd om te praten nu. Ik moet anderen helpen. Dago zoek ik straks wel op.

Ik kom er ook aan, Lex.

Waarom moet Mico aankondigen wat hij zal gaan doen, als hij alleen maar voor de vorm overlegt? Bovendien... die afkorting van mijn naam... ik ben het kotsbeu.

Mico is me Lex gaan noemen in de derde zilde na de Bevrijding.

In het begin noemde hij me nog vaak ‘zusje’, en hij kon uitbundig lachen als ik met mijn ogen draaide wanneer hij me aansprak als ‘Lexaatje’.

Sinds de Bevrijding is het een zoektocht geweest, we waren niet zomaar van de ene op de andere dag broer en zus. Daarvoor waren we te lang voorgelogen.

Natuurlijk waren we blij te weten dat we familie van elkaar waren. Een tweeling nog wel, met Tweelingbloed dat helende krachten heeft.

Maar we waren zo lang iets anders gewend geweest. Na al die levensbakens van intense vriendschap was onze band zomaar gewijzigd, zonder dat we daarom hadden gevraagd. Het voelde

alsof we al ons hele leven in een leugen hadden geleefd, en nu gedwongen werden de waarheid onder ogen te zien.

Bovendien heeft Mico nog meer om over na te denken dan ik. Vlak voor de Bevrijding ontdekte hij dat mijn vader ook de zijne is, wat op zich al hard aankwam. Maar ook Margaret, die hij zijn hele leven als zijn moeder had beschouwd, bleek helemaal geen familie van hem te zijn. Margaret gedraagt zich bovendien ineens veel afstandelijker tegenover hem, wat bij Mico alleen maar de indruk heeft gewekt dat ze blij is eindelijk van hem af te zijn.

Waar alles in mijn leven al lijkt te zijn gaan wankelen, moet het voor Mico nog veel ingewikkelder zijn.

We hebben gevoelens en gedachten die ons hoofd geregeld overspoelen, maar daarnaast wordt er alleen maar van ons verwacht om constant Tweelingbloed te voorzien.

Die verantwoordelijkheid weegt zwaar, en hoewel we ook wel geluk voelen sinds de Bevrijding, schemert er iets tussen Mico en mij.

Iets wat ik maar niet kan benoemen.

Maar die ene dag maakte sowieso alles kapot, en dat heb ik aan mezelf te danken.

De dag van de eerste doden.

Ik weet exact wanneer Mico ermee startte, met mij Lex te noemen. Op dat ene moment, in de vooravond, tijdens die ene dag van de derde zilde, en ik ril elke keer als ik eraan terugdenk.

Het is sinds die dag dat Mico mijn naam afkort, en hij is er niet meer mee opgehouden.

Lex.

Er klinkt niks warmes in door, niets liefkozendes.

De manier waarop hij 'Lex' zegt, klinkt elke keer koud en hard, en het kan niet anders dan dat hij weet dat ik de afkorting verafschuw.

De afkorting hardop uitspreken doet hij nooit, hij gebruikt Lex alleen maar in onze gedachtespraak, zodat ik niet kwaad kan worden.

Nog steeds weet niemand dat we elkaar kunnen horen in ons hoofd, wij, tweelingen. Enkel Salma wist dat. Omdat ze zelf ook deel was van een tweeling.

Salma.

De schrammen op mijn arm tintelen opnieuw.

Focus, Lex. Ze hebben onze hulp nodig.